

"IK SCHULDE OP MIJN STAPELBED. DAAR KON HIJ MINDER GOED BIJ." | MARGAUX (16)

11-24 jaar

Mijn ouders zijn toen ik kleuter was gescheiden. M'n vader had bijna elk jaar een nieuwe vriendin. In het begin was dat niet leuk maar ik wende er al snel aan. Het maakte me ook niet zo veel uit. We hadden nooit echt een goede band.

Maar toen m'n moeder rond m'n 10 jaar een nieuwe vriend had, kon ik dat maar niet accepteren. Hij sprak Frans en ik niet, hij werd vaak boos, gaf me veel preken, hij vond me niet leuk en haatte mij. Ik vond hem natuurlijk ook niet leuk en negeerde hem zoveel ik kon. Maar hij had m'n mama helemaal gebrainwasht en zette haar tegen mij op. Ze dwong me hem leuk te vinden. Ik zag geen andere keuzen dan dat maar te doen.

“**Mijn moeder gaf me de keuze: of bij mijn vader blijven waar ik geen band mee had. Of met haar mee verhuizen naar het buitenland en alles opgeven wat ik in België had.**

Margaux, 16 jaar

Hij dronk veel alcohol maar dat viel bij m'n moeder niet op. Liefde maakt blind zeker? Op mijn 12 jaar vertelde mijn moeder dat we naar de andere kant van de wereld verhuisden omdat haar vriend daar "uitzonderlijk" werk had gevonden.

De band tussen mijn vader en mij was al lang niet goed en mijn moeder gaf me de keuze: of bij mijn vader blijven waar ik zo goed als geen band mee had en mijn moeder verliezen want ze zou me niet meer willen zien dan. Of met haar meegaan, verhuizen naar het buitenland, alles opgeven in België, mijn familie, mijn vrienden, ons huis, mijn school, de taal, gewoon heel mijn leven zou ik achter laten. Ik wou mijn moeder niet teleurstellen en ging mee met dikke tranen in mijn ogen bij ons vertrek.

“**Ik kon me niet aanpassen aan de cultuur, de taal, de mensen, het klimaat,... Maar dat was niets in vergelijking met mijn thuissituatie daar.**

Margaux, 16 jaar

PRAAT EROVER

Chat met CLB

Een chatgesprek duurt maximum 45 minuten en is anoniem.
Ma/di/do: 17-21u. Wo: 14-21u

Mail met JAC

Ga langs bij JAC

Zoek een JAC in je buurt. Een JAC-hulpverlener luistert graag naar je verhaal.

De eerste jaren waren een hel. Ik kon me niet aanpassen aan de cultuur, de taal, de mensen, het klimaat,... . Maar dat was niets in vergeleken met mijn thuissituatie daar. Mijn "stiefvader" (als je zo een gemeen mens zo kan noemen) dronk zoals ik al zei vaak. Eerst elke zondag, daarna elke zondag en zaterdag, daarna zondag, zaterdag en vrijdag,... . En dan spreek ik niet over 1 glas wijn maar een hele fles whiskey.

Op een dag ging het helemaal mis. Hij werd kwaad en schold me uit voor het vuil van de straat (zonder dat ik iets verkeerd had gedaan). Hij wou me slaan maar mijn moeder kwam voor me staan om me te beschermen. Met knikkende knieën en ogen gevuld met tranen schulde ik zoveel ik kon op mijn stapelbed. Daar zou hij minder bij kunnen. Maar die avond was hij zo dronken dat hij mijn bed naar alle kanten bewoog. Mijn spiegel gooide hij kapot en hij probeerde zelfs mijn moeder te wurgen. Dit was de ergste dag van mijn leven.

“***Nu heb ik na lange tijd terug het gevoel dat ik kan leven.***”

Margaux, 16 jaar

Mijn mama was eindelijk van haar roze wolk gekomen en we besloten terug naar België te keren zonder enige zekerheid. Geen huis, geen werk, geen school, veel familie was dood ondertussen. We hadden niets.

Nu heb ik na lange tijd terug het gevoel dat ik kan leven, dat ik mezelf mag zijn, dat ik geen schrik meer moet hebben. Deze ervaring was alles behalve leuk maar ik heb er ook uitgeleerd. Ik heb nu geleerd dat je van elke dag zoveel mogelijk moet genieten. Dat niets gegeven is en dat je voor alles moet werken, maar dat als je er hard genoeg in gelooft alles wel goed komt.

Ik heb het nu natuurlijk ook soms nog moeilijk maar ik probeer me zoveel mogelijk te concentreren op de positieve momenten. Dit heeft me ook een motto gegeven in mijn leven en dat is mensen helpen. Later wil ik in mijn beroep zoveel mogelijk mensen kunnen helpen want niemand verdient het om verdrietig te zijn.

Dus geniet van elke dag want elke dag is uniek en elke dag is een super mooi cadeau.

TEKST: ingezonden verhaal. We veranderden de naam omdat de inzender anoniem wil blijven FOTO: Meg Barnett